

Počet zmínek: 1
Tištěná média: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Tištěná média 1

Je důležité NEBÝT SRAB

[zobrazit sken](#)

Tištěná média, Datum publikace: 17.12.2025 0:00, Datum importu: 17.12.2025 0:38, Zdroj: Chvilka pro tebe, Autor: Alida Horváthová, Rubrika: Rozhovor, Strana: 22, Periodicita: Týdně, Vydavatel: Mafra, a.s., Země: CZ, AVE: 412 077 Kč, GRP: 2,91, OTS: 262 144, Prodaný náklad: 36 952, Tištěný náklad: 55 931, Čtenost: 262 144, Plocha: 105901 mm²

Neexistuje herecká disciplína, ve které by MAREK HOLÝ neobstál. Točí, dělá divadlo, výborně zpívá, skvěle dabuje a namlouvá knihy.

Sedíme v pánské, zatím edím pá ké tí ještě prázdné šatně Divadla na Vinohradech, ve kterém je Marek Holý v angažmá už třináctou sezonu. Proč se brněnský rodák rozhodl na poslední chvíli nejít na JAMU? Jaká byla jeho cesta do Prahy a jak si tu zvykal? „Začátky nebyly úplně jednoduché, ale dneska jsem tu šťastný,“ říká herec, který se věnuje i práci v rozhlase a před třemi lety obdržel prestižní Cenu Františka Filipovského za dabing.

* Jak k vám přišlo Vinohradské divadlo?

Jsem vlastně takový maskot Juraje Deáka, byl to on, kdo mě povolal do **Ostravy**, do **Národního divadla moravskoslezského**. A když odešel do Prahy Na Fidlovačku, vzal si mě zase s sebou, a stejně tak, když odcházel sem do Divadla na Vinohradech.

* To je asi fajn být maskotem zrovna takového režiséra. Jak na vás Juraj Deák přišel?

Moje kolegyně, spolužačka z brněnské konzervatoře a kamarádka Gábina Mikulková, hledala angažmá v Praze, a tak rozesílala do divadel dopisy. Já mezitím dělал přijímačky na JAMU. Z **Ostravy** se Gábině ozvali, přijeli se podívat na naše maturitní představení a angažmá nabídli Gábině i mně. A tak jsem si řekl, že než abych další roky studoval, raději půjdu rovnou do divadla. To byla jedna z nejšťastnějších voleb, protože ostravské divadlo bylo naprosto skvělé. Byli tam úžasní kolegové, lepší začátek jsem si nemohl přát.

* Vy jste rodák odkud?

Já su z Brna!

* Jak se vám přesídlovalo z Moravy do Prahy?

Ze začátku to bylo těžší. Stýkalo se mi, bylo tu na mě moc lidí, turistů, moc hluku. Ale pak jsem se přestěhoval na Letnou, kterou jsem si okamžitě zamiloval, a zjistil, že všechny pražské čtvrti jsou vlastně takové malé vesnice, každá má svoje specifikum. A hlavně jsem v Praze založil rodinu, čímž jsem se definitivně etabloval, a teď mám Prahu strašně rád. To, co řeknu, možná bude znít nevděčně, ale už bych nechtěl žít jinde.

* Vidím, že máte na sobě motorkářskou bundu, na stole leží helma. Skútr, anebo motorka?

Zatím skútr, ale minulý týden jsem udělal papíry na velkou motorku, takže se už těším. Jsem členem Havloids Memorial Clubu, který sdružuje „pravdoláskaře“ na dvou kolech. A já byl jedinej, kdo neměl papíry na motorku. Už je ale mám a teď přichází ta těžší fáze – vybrat si správnou motorku.

* Po čem pošilháváte?

Mám několik tipů. Ale už nemám takovej ten drajv, jaký jsem měl ve třiceti, to bych šel do něčeho silnějšího, rychlejšího. Teď už se mi spíš líbí nechat se vozit a kochat se, jak říká Tůlka Brousek. Ten má Kawasaki osmistovku. Tak zatím koukám po ní, ta se mi líbí. Vychází z modelu z roku 1966, je to fakt hezká motorka.

* Když si muži pořizují stroje na dvou kolech, my ženy většinou zrovna nejásáme...

Moje žena taky nejásá. Je ale milující a tolerantní. Víc než tři roky jezdím na skútru a zatím se mi nic nestalo. Ale ťukám na dřevo, protože pár zapeklých situací už bylo. Snažím se dávat si pozor a štěstí zatím stálo při mně.

* Máte štěstí i co se práce týče. Získal jste Cenu Thálie...

Ta byla za muzikál Zorro. Ale to už je taky let! Nicméně loni jsem byl v užší nominaci, a to za roli Fagina v inscenaci Oliver!, kterého hraju v **Ostravě**, v **Národním divadle moravskoslezském**. Jsem moc rád, že jsou na mě tak hodní a jednou za čas mi dají nabídku zahrát si na téhle scéně. Mám příležitost se zase na čas do **Ostravy** vrátit a potkat se s bývalými kolegy a kamarády. Vždycky si tam moc rád odskočím.

* V Divadle na Vinohradech máte aktuálně šest inscenací. Která je vám nejbliž?

Mám moc rád inscenaci Hana, kterou dělal Petr Svojtka. Pracoval jsem s ním poprvé a práce s ním mě nadchla, bavilo mě pozorovat, jak i ostatní kolegové pod jeho vedením herecky rostou. Rád hraju i jednoaktovky Václava Havla Audience a Motýl na anténě, obě se dají vidět během jednoho večera.

* Audience je známá, ale o čem je „Motýl“?

Tady si Havel, když to zjednoduším, dělal srandu sám ze sebe jakožto z intelektuála. A právě v téhle inscenaci s námi hrála Simona Postlerová, jejíž předčasný a náhlý odchod nás všechny zasáhl. Dlouho jsme zvažovali, jestli budeme pokračovat, ale rozhodli jsme se, že ano, a Simončiny role se ujala Tereza Bebarová.

* Divadlo na Vinohradech čeká velká rekonstrukce...

Je to složitý a náročný proces. Před námi je stěhování do Radiopaláce na Vinohradské třídě, tam budeme to té doby, dokud nebude rekonstrukce zdárně ukončena. Odhad je tak tři a půl roku. Do konce sezony ale hrajeme ještě v našem starém divadle.

* Nedávno měly premiéru dva celovečerní filmy, ve kterých hrajete. Jeden z nich je snímek Milion...

Je to komedie, což bývá velmi těžký žánr. Ale já doufám, že ji diváci přijmou, protože obsazení je skvělé, a věřím, že film lidi v těchto zimních časech pobaví i zahřeje.

* Jaká je vaše postava?

Většinou hraju blbečky anebo vrahy. Takže tady jsem hodnej trouba, ač vzdělaný, padnu do tenat sociálních sítí a různých konspirací. Věřím tomu, že je Země placatá, nad hlavou vidím chemtrails... Nicméně se z téhle sítě vymotám právě proto, že mám skvělou ženu, která se mnou má nekonečnou trpělivost. Tu hraje Lucie Polišínská. Když jsem se na tuhle roli připravoval a ponořil se do těchto hustých vod, musím říci, že to byla docela zábava. Nechápu ale, že tomu může někdo věřit.

* Ve filmu se „hraje“ o milion. O milion eur, které hodí rodině do placu dědeček Vavřinec v podání Jiřího Lábusa.

On ten milion sice zamotá vztahy, ale neudělá v rodině zlou krev, a v tom je ta komedie milá.

* Člověk se občas zasní: „Co bych asi tak udělal, kdybych vyhrál takovej balík...“

To já občas dělám, když nemůžu po představení usnout. Představuju si, že jsem vyhrál sto milionů a rozdávám. Bráchovi bych splatil hypotéku, koupil bych mu byt, mámě bych dal na cestu kolem světa, zaopatřil bych kluky, nám bych taky koupil byt, něco bych uložil a zbytek dal na charitu, aby mě to neobtěžovalo. A taky už bych dělal jenom tu práci, kterou bych chtěl dělat. Takhle já si sním.

* Další film, který měl nedávno premiéru, je Neporazitelní.

To byl skvělý projekt. Půl roku před začátkem natáčení jsme s Tomášem Havlínkem, který hraje hlavní postavu, docházeli na tréninky s kluky z parahokejového týmu Sparta Praha. Půjčili nám saně a řekli: „Tak, klouzejte se a učte se.“ Jezdili jsme s nimi tréninky a musím říct, že je to náročný, tvrdý, ale skvělý sport. Nebylo snadné dostat se do formy. Ten příběh parahokejistů stojí na reálném základě. Je to vážnější téma, ale i tady se diváci zasmějí, protože hendikepovaní lidé mají výjimečný smysl pro humor. I díky němu dokázali překonat nepřízeň osudu. Být s klukama z parahokeje v šatně byla neskutečná sranda. Tenhle film má ještě jednu přidanou hodnotu. Uvědomíte si, že i když máte pocit, že váš život stojí za prd, může být ještě hůř. Člověk by se měl aspoň pokusit odrazit se, zabojoval a jít dál. Je důležité nebyť srab.

* Hrál jste někdy hokej? Bruslíte, sportujete?

Bruslím hůř, než teď jezdím v těch saních. Ale začal mě bavit golf, chodíme se ženou na jógu, byly tu i pokusy běhat. To nám nějak nevyšlo. Zato teď hraju tenis se synem. Dá se tedy říci, že něžně sportuju.

* Jak jsou staří vaši synové?

Matyášovi bylo devatenáct a Vaškovi šestnáct.

* Vaše žena Kateřina je od kumštu?

Není a jsem za to strašně vděčný. Protože my herci si někdy tak lítáme vzduchem a Kačka mě vždycky dokáže včas vrátit na zem.

* Jak jste se seznámili?

Přes kolegu a kamaráda Dennyho Ratajského. Kačka je nejlepší kamarádkou Dennyho ženy Lenky. A tenkrát, to ještě byly chudé studentky, k nám přišly večer do klubu. Lenka totiž řekla Kateřině: „Pojď, půjdeme za Dennyem na Fidlovačku, tam můžeme pít na jeho účet.“ A tak jsme se poznali. Musel jsem ji ale trochu uhánět, protože herce za žádnou cenu nechtěla.

* Když řeknu Vánoce, co se vám vybaví?

Těšení se na dárky, určité tajemno a chvíle, kdy se rodina naladí na stejnou sváteční vlnu. Když přišly na svět děti, začal jsem mít Vánoce ještě radši. Díky nim se člověk vrátí do dětství. Když byli kluci malí, hrál jsem na kytaru a zpívali jsme koledy. Dodnes máme takovou krásnou tradici, že všichni z otevřeného okna voláme: „Ježíšku, děkujeme!“ Na tom s Kačkou trváme a myslím, že když to po klucích vyžaduju, tak mě v duchu proklínají. Prostydí se tím, ale pokaždé nám tu radost udělají. A za to jim moc děkuju.

5× o Markovi

* Narodil se 7. listopadu 1979 v Brně, kde vystudoval konzervatoř.

* První angažmá přijal v **Národním divadle moravskoslezském**, odtud odešel do Prahy, do Divadla Na Fidlovačce. Hrál například v Hudebním divadle Karlín, v Dejvickém divadle anebo ve Viole.

* V současné době je členem souboru Divadla na Vinohradech, hostuje v **Národním divadle moravskoslezském** a od února ho čeká hostování na scéně Divadla J. K. Tyla v Plzni.

* Zahrál si ve filmech Milion, Neporazitelní nebo #annaismissing, objevil se také v seriálech Co ste hasiči anebo Četníci z Luhačovic.

* Spolupracuje s Českým rozhlasem a načetl řadu audioknih.

„U filmu Neporazitelní si uvědomíte, že i když máte pocit, že váš život nestojí za nic, může být ještě hůř. A že by měl člověk zabojoval a jít dál.“

Autor fotografie: Foto: Profimedia, Falcon, Divadlo na Vinohradech

Popis fotografie: Marek Holý na scéně Divadla na Vinohradech v jednoaktovkách Audience/Motýl na anténě.

Autor fotografie:

„U filmu *Neporazitelní* si uvědomíte, že i když máte pocit, že váš

Neexistuje herecká disciplína, ve které by **MAREK HOLÝ** neobstál. Točí, dělá divadlo, výborně zpívá, skvěle dabuje a namlouvá knihy.

Je důležité

Sedíme v pánské, zatím ještě prázdné šatně Divadla na Vinohradech, ve kterém je Marek Holý v angažmá už třináctou sezonu. Proč se brněnský rodák rozhodl na poslední chvíli nejet na JAMU? Jaká byla jeho cesta do Prahy a jak si tu zvykal? „Začátky nebyly úplně jednoduché, ale dneska jsem tu šťastný,“ říká herec, který se věnuje i práci v rozhlase a před třemi lety obdržel prestižní Cenu Františka Filipovského za dabing.

Jak k vám přišlo Vinohradské divadlo?

Jsem vlastně takový maskot Juraje Deáka, byl to on, kdo mě povolal do Ostravy, do Národního divadla moravsko-

slezského. A když odešel do Prahy Na Fidlovačku, vzal si mě zase s sebou, a stejně tak, když odcházel sem do Divadla na Vinohradech.

To je asi fajn být maskotem zrovna takového režiséra. Jak na vás Juraj Deák přišel?

Moje kolegyně, spolužačka z brněnské konzervatoře a kamarádka Gábina Mikulková, hledala angažmá v Praze, a tak rozesílala do divadel dopisy. Já mezitím dělал přijímačky na JAMU. Z Ostravy se Gábině ozvali,

přijeli se podívat na naše maturitní představení a angažmá nabídli Gábině i mně. A tak jsem si řekl, že než abych další roky studoval, raději půjdu rovnou do divadla. To byla jedna z nejšťastnějších voleb, protože ostravské divadlo bylo naprosto skvělé. Byli tam úžasní kolegové, lepší začátek jsem si nemohl přát.

Vy jste rodák odkud?

Já su z Brna!

Jak se vám přesidlovalo z Moravy do Prahy?

Ze začátku to bylo těžší. Stýkalo se mi, bylo tu na mě moc lidí, turistů, moc hluku. Ale pak jsem se přestěhoval na Letnou, kterou jsem si okamžitě zamiloval, a zjistil, že všechny pražské čtvrti jsou vlastně takové malé vesnice,

Vidím, že máte na sobě motorkářskou bundu, na stole leží helma. Skútr, anebo motorka?

Zatím skútr, ale minulý týden jsem udělal papíry na velkou motorku, takže se už těším. Jsem členem Havloids Memorial Clubu, který sdružuje „pravdoláskaře“ na dvou kolech. A já byl jedinej, kdo neměl papíry na motorku. Už je ale mám a teď přichází ta těžší fáze – vybrat si správnou motorku.

Po čem pošilháváte?

Mám několik tipů. Ale už nemám takovej ten drajv, jaký jsem měl ve třiceti, to bych šel do něčeho silnějšího, rychlejšího. Teď už se mi spíš líbí nechat se vozit a kochat se, jak říká Tůlka Brousek. Ten má Kawasaki osmistovku. Tak zatím koukám po ní, ta se mi líbí. Vychází z modelu z roku 1966, je to fakt hezká motorka.

Když si muži pořizují stroje na dvou kolech, my ženy většinou zrovna nejásáme...

Moje žena taky nejásá. Je ale milující a tolerantní. Víc než tři roky jezdím na skútru a zatím se mi nic nestalo. Ale tukám na dřevo, protože pár zapeklitých situací už bylo. Snažím se dávat si pozor a štěstí zatím stálo při mně.

Máte štěstí i co se práce týče. Získal jste Cenu Thálie...

Ta byla za muzikál Zorro. Ale to už je taky let! Nicméně loni jsem byl v užší nominaci, a to za roli Fagina v inscenaci Oliver!, kterého hrají v Ostravě, v Národním divadle moravskoslezském. Jsem moc rád, že jsou na mě tak hodní a jednou za čas mi dají nabídku zahrát si na téhle scéně. Mám příležitost se zase na čas do Ostravy vrátit a potkat se s bývalými kolegy a kamarády. Vždycky si tam moc rád odskočím.

5x o Markovi

- Narodil se 7. listopadu 1979 v Brně, kde vystudoval konzervatoř.
- První angažmá přijal v Národním divadle moravskoslezském, odtud odešel do Prahy, do Divadla Na Fidlovačku. Hrál například v Hudebním divadle Karlín, v Dejvickém divadle anebo ve Viole.
- V současné době je členem souboru Divadla na Vinohradech, hostuje v Národním divadle moravskoslezském a od února ho čeká hostování na scéně Divadla J. K. Tyla v Plzni.
- Zahrál si ve filmech Milion, Neporazitelní nebo #annaismissing, objevil se také v seriálech Co ste hasiči anebo Četníci z Luhačovic.
- Spolupracuje s Českým rozhlasem a načetl řadu audioknih.

každá má svoje specifikum. A hlavně jsem v Praze založil rodinu, čímž jsem se definitivně etabloval, a teď mám Prahu strašně rád. To, co řeknu, možná bude znít nevděčně, ale už bych nechtěl žít jinde.

život nestojí za nic, může být ještě hůř. A že by měl člověk zabojovat a jít dál.“

NEBÝT SRAB

V Divadle na Vinohradech máte aktuálně šest inscenací. Která je vám nejbližší?

Mám moc rád inscenaci Hana, kterou dělal Petr Svojtka. Pracoval jsem s ním poprvé a práce s ním mě nadchla, bavilo mě pozorovat, jak i ostatní kolegové pod jeho vedením herecky rostou. Rád hraju i jednoaktovky Václava Havla Audience a Motyl na anténě, obě se dají vidět během jednoho večera.

Audience je známá, ale o čem je „Motyl“?

Tady si Havel, když to zjednoduším, dělal sranda sám ze sebe jakožto z intelektuála. A právě v téhle inscenaci s námi hraje Simona Postlerová, jejíž předčasné a náhlé odchoď nás všechny zasáhl. Dlouho jsme zvažovali, jestli budeme pokračovat, ale rozhodli jsme se, že ano, a Simončiny role se ujala Tereza Bebarová.

Divadlo na Vinohradech čeká velká rekonstrukce...

Je to složitý a náročný proces. Před námi je stěhování do Radiopaláce na Vinohradské třídě, tam budeme to té doby, dokud nebude rekonstrukce zdárně ukončena. Odhad je tak tři a půl roku. Do konce sezony ale hrajeme ještě v našem starém divadle.

Nedávno měly premiéru dva celovečerní filmy, ve kterých hrajete. Jeden z nich je snímek Milion...

Je to komedie, což bývá velmi těžký žánr. Ale já doufám, že ji diváci přijmou, protože obsazení je skvělé, a věřím, že film lidí v těchto zimních časech pobaví i zahřeje.

Jaká je vaše postava?

Většinou hraju blbečky anebo vrahy. Takže tady jsem hodnej trouba, ač vzdělaný, padnu do tenat sociálních sítí a různých konspirací. Věřím

tomu, že je Země placatá, nad hlavou vidím chemtrails... Nicméně se z téhle sítě vymotám právě proto, že mám skvělou ženu, která se mnou má nekonečnou trpělivost. Tu hraje Lucie Polišínská. Když jsem se na tuhle roli připravoval a ponořil se do těchto hustých vod, musím říci, že to byla docela zábava. Nechápu ale, že tomu může někdo věřit.

Ve filmu se „hraje“ o milion. O milion eur, které hodí rodině do placu dědeček Vavřínek v podání Jiřího Lábusa.

On ten milion sice zamotá vztahy, ale neudělá v rodině zlou krev, a v tom je ta komedie milá.

Člověk se občas zasní: „Co bych asi tak udělal, kdybych vyhrál takovej balík...“

To já občas dělám, když nemůžu po představení usnout. Představuju si, že jsem vyhrál sto milionů a rozdávám. Bráchovi bych splatil hypotéku, koupil bych mu byt, já bych dal na cestu kolem světa, zaopatřil bych kluky, nám bych taky koupil byt, něco bych uložil a zbytek dal na charitu, aby mě to neobtěžovalo. A taky už bych dělal jenom tu práci, kterou bych chtěl dělat. Takhle já si sním.

Další film, který měl nedávno premiéru, je Neporazitelní.

To byl skvělý projekt. Půl roku před začátkem natáčení jsme s Tomášem Havlínkem, který hraje hlavní postavu, docházeli na trénink s kluky z parahojejevého týmu Sparta Praha. Půjčili nám saně a řekli: „Tak, klouzejte se a uče se.“ Jezdili jsme s nimi

tréninky a musím říct, že je to náročný, tvrdý, ale skvělý sport. Nebylo snadné dostat se do formy. Ten příběh parahojejistů stojí na reálném základě. Je to vážnější téma, ale i tady se diváci zasmějí, protože hendikepovaní lidé mají výjimečný smysl pro humor. I díky němu dokázali překonat nepřízeň osudu. Být s klukama z parahojeje v šatně byla neskutečná sranda. Tenhle film má ještě jednu přidanou hodnotu. Uvědomíte si, že i když máte pocit, že váš život stojí za prd, může být ještě hůř. Člověk by se měl aspoň pokusit odrazit se, zabojovat a jít dál. Je důležité nebýt srab.

Hráli jste někdy hokej? Bruslíte, sportujete?

Bruslím hůř, než teď jezdím v těch saních. Ale začal mě bavit golf, chodíme se ženou na jógu, byly tu i pokusy běhat. To nám nějak nevyšlo. Zato teď hraju tenis se synem. Dá se tedy říci, že něžně sportuju.

Jak jsou staří vaši synové?

Matyášovi bylo devatenáct a Vaškovi šestnáct.

Vaše žena Kateřina je od kumštu?

Není a jsem za to strašně vděčný. Protože my herci si někdy tak lítáme vzduchem a Kačka mě vždycky dokáže včas vrátit na zem.

Jak jste se seznámili?

Přes kolegu a kamaráda Dennyho Ratajského. Kačka je nejlepší kamarádkou Dennyho ženy Lenky. A tenkrát, to ještě byly chudé studentky, k nám přišly večer do klubu. Lenka totiž řekla Kateřině: „Pojď, půjdeme za Dennyem na Fidlovačku, tam můžeme pít na jeho účet.“ A tak jsme se poznali. Musel jsem ji ale trochu uhánět, protože herce za žádnou cenu nechtěla.

Když řeknu Vánoce, co se vám vybaví?

Těšení se na dárky, určitě tajemno a chvíle, kdy se rodina naladí na stejnou sváteční vlnu. Když přišly na svět děti, začal jsem mít Vánoce ještě radši. Díky nim se člověk vrátí do dětství. Když byli kluci malí, hrál jsem na kytaru a zpívali jsme koledy. Dodnes máme takovou krásnou tradici, že všichni z otevřeného okna voláme: „Ježíšku, děkujeme!“ Na tom s Kačkou trváme a myslím, že když to po klucích vyžaduju, tak mě v duchu proklínají. Prostydí se tím, ale pokaždé nám tu radost udělají. A za to jim moc děkuju. ■

Alida Horváthová

Marek Holý na scéně Divadla na Vinohradech v jednoaktovkách Audience/Motyl na anténě.

▶ S Lucií Polišínskou v nové komedii režiséra Rudolfa Merknera Milion.

Chvilka pro tebe 23 Chvilka

PENÍZE A CENY ZA **100 000 Kč**

Chvilka pro tebe

č. 51 / 31 Kč
17. prosince 2025

**Štola a další
vánoční speciality
krok za krokem**

- NADUPANÝ NOTEBOOK
- DÁRKOVÉ POUKAZY
NA DOVOLENOU
- BÍOKOSMETIKA
- BALÍČKY PLNÉ DOBROT

**A DALŠÍ
VÝHRY**

Váš příběh Štědrovečerní záchranář

**Místo u koled jsem
skončila v rybníce**

Osobnost

**Oblíbená
zpěvačka
je dokonce
šestinásobnou
babičkou**

Marie Rottrová

**Jožkův únos
zosnovali
falešní
kamarádi**

**Z rodinné
historie**

Jak jsem začal nový život

**PSÍ PARTÁK
Z ÚTULKU MI
PŘINESL ŠTĚSTÍ**

**Pošlete svůj recept
a získejte až 1000 Kč**

Božská nadra!

doplnek stravy

Neexistuje herecká disciplína, ve které by **MAREK HOLÝ** neobstál. Točí, dělá divadlo, výborně zpívá, skvěle dabuje a namlouvá knihy.

Foto: Profimedia, Fakson, Divadlo na Vinohradech

Sedíme v pánské, zatím ještě prázdné šatně Divadla na Vinohradech, ve kterém je Marek Holý v angažmá už třináctou sezonu. Proč se brněnský rodák rozhodl na poslední chvíli nejt na JAMU? Jaká byla jeho cesta do Prahy a jak si tu zvykal? „Začátky nebyly úplně jednoduché, ale dneska jsem tu šťastný,“ říká herec, který se věnuje i práci v rozhlase a před třemi lety obdržel prestižní Cenu Františka Filipovského za dabing.

Jak k vám přišlo Vinohradské divadlo?

Jsem vlastně takový maskot Juraje Deáka, byl to on, kdo mě povolal do Ostravy, do Národního divadla moravsko-

slezského. A když odešel do Prahy Na Fidlovačku, vzal si mě zase s sebou, a stejně tak, když odcházel sem do Divadla na Vinohradech.

To je asi fajn být maskotem zrovna takového režiséra. Jak na vás Juraj Deák přišel?

Moje kolegyně, spolužačka z brněnské konzervatoře a kamarádka Gábina Mikulková, hledala angažmá v Praze, a tak rozesílala do divadel dopisy. Já mezitím dělал přijímačky na JAMU. Z Ostravy se Gábině ozvali,

přijeli se podívat na naše maturitní představení a angažmá nabídli Gábině i mně. A tak jsem si řekl, že než abych další roky studoval, raději půjdu rovnou do divadla. To byla jedna z nejšťastnějších voleb, protože ostravské divadlo bylo naprosto skvělé. Byli tam úžasní kolegové, lepší začátek jsem si nemohl přát.

Vy jste rodák odkud?

Já su z Brna!

Jak se vám přesidlovalo z Moravy do Prahy?

Ze začátku to bylo těžší. Stýkalo se mi, bylo tu na mě moc lidí, turistů, moc hluku. Ale pak jsem se přestěhoval na Letnou, kterou jsem si okamžitě zamiloval, a zjistil, že všechny pražské čtvrti jsou vlastně takové malé vesnice,

5x o Markovi

- Narodil se 7. listopadu 1979 v Brně, kde vystudoval konzervatoř.
- První angažmá přijal v Národním divadle moravskoslezském, odtud odešel do Prahy, do Divadla Na Fidlovačku. Hrál například v Hudebním divadle Karlín, v Dejvickém divadle anebo ve Viole.
- V současné době je členem souboru Divadla na Vinohradech, hostuje v Národním divadle moravskoslezském a od února ho čeká hostování na scéně Divadla J. K. Tyla v Plzni.
- Zahrál si ve filmech Milion, Neporazitelní nebo #annaismissing, objevil se také v seriálech Co ste hasiči anebo Četníci z Luhačovic.
- Spolupracuje s Českým rozhlasem a načetl řadu audioknih.

každá má svoje specifikum. A hlavně jsem v Praze založil rodinu, čímž jsem se definitivně etabloval, a teď mám Prahu strašně rád. To, co řeknu, možná bude znít nevděčně, ale už bych nechtěl žít jinde.

Vidím, že máte na sobě motorkářskou bundu, na stole leží helma. Skútr, anebo motorka?

Zatím skútr, ale minulý týden jsem udělal papíry na velkou motorku, takže se už těším. Jsem členem Havloids Memorial Clubu, který sdružuje „pravdoláskaře“ na dvou kolech. A já byl jedinej, kdo neměl papíry na motorku. Už je ale mám a teď přichází ta těžší fáze – vybrat si správnou motorku.

Po čem pošilhávejte?

Mám několik tipů. Ale už nemám takovej ten dravý, jaký jsem měl ve třetici, to bych šel do něčeho silnějšího, rychlejšího. Teď už se mi spíš líbí nechat se vozit a kochat se, jak říká Tůlka Brousek. Ten má Kawasaki osmistovku. Tak zatím koukám po ní, ta se mi líbí. Vychází z modelu z roku 1966, je to fakt hezká motorka.

Když si muži pořizují stroje na dvou kolech, my ženy většinou zrovna nejásáme...

Moje žena taky nejásá. Je ale milující a tolerantní. Víc než tři roky jezdím na skútru a zatím se mi nic nestalo. Ale tůkám na dřevo, protože pár zapeklitých situací už bylo. Snažím se dávat si pozor a štěstí zatím stálo při mně.

Máte štěstí i co se práce týče. Získal jste Cenu Thálie...

Ta byla za muzikál Zorro. Ale to už je taky let! Nicméně loni jsem byl v užší nominaci, a to za roli Fagina v inscenaci Oliver!, kterého hraju v Ostravě, v Národním divadle moravskoslezském. Jsem moc rád, že jsou na mě tak hodní a jednou za čas mi dají nabídku zahrát si na téhle scéně. Mám příležitost se zase na čas do Ostravy vrátit a potkat se s bývalými kolegy a kamarády. Vždycky si tam moc rád odskočím.

život nestojí za nic, může být ještě hůř. A že by měl člověk zabojovat a jít dál.“

NEBÝT SRAB

V Divadle na Vinohradech máte aktuálně šest inscenací. Která je vám nejlíbil?

Mám moc rád inscenaci Hana, kterou dělal Petr Svojtka. Pracoval jsem s ním poprvé a práce s ním mě nadchla, bavilo mě pozorovat, jak i ostatní kolegové pod jeho vedením herecky rostou. Rád hraju i jednoaktovky Václava Havla Audience a Motyl na anténě, obě se dají vidět během jednoho večera.

Audience je známá, ale o čem je „Motyl“?

Tady si Havel, když to zjednoduším, dělal srandu sám ze sebe jakožto z intelektuála. A právě v téhle inscenaci s námi hrála Simona Postlerová, jejíž předčasný a náhlý odchod nás všechny zasáhl. Dlouho jsme zvažovali, jestli budeme pokračovat, ale rozhodli jsme se, že ano, a Simončiny role se ujala Tereza Bebarová.

Divadlo na Vinohradech čeká velká rekonstrukce...

Je to složitý a náročný proces. Před námi je stěhování do Radiopaláce na Vinohradské třídě, tam budeme to té doby, dokud nebude rekonstrukce zdárně ukončena. Odhad je tak tři a půl roku. Do konce sezony ale hrajeme ještě v našem starém divadle.

Nedávno měly premiéru dva celovečerní filmy, ve kterých hrajete. Jeden z nich je snímek Milion...

Je to komedie, což bývá velmi těžký žánr. Ale já doufám, že ji diváci přijmou, protože obsazení je skvělé, a věřím, že film lidi v těchto zimních časech pobaví i zahřeje.

Jaká je vaše postava?

Většinou hraju blbečky anebo vrahy. Takže tady jsem hodnej trouba, ač vzdělaný, padnu do tenat sociálních sítí a různých konspirací. Věřím

tomu, že je Země placatá, nad hlavou vidím chemtrails...

Nicméně se z téhle sítě vymotám právě proto, že mám skvělou ženu, která se mnou má nekonečnou trpělivost. Tu hraje Lucie Polišínská. Když jsem se na tuhle roli připravoval a ponořil se do těchto hustých vod, musím říci, že to byla docela zábava. Nechápu ale, že tomu může někdo věřit.

Ve filmu se „hraje“ o milion. O milion eur, které hodí rodině do placu dědeček Vavřinec v podání Jiřího Lábusa.

On ten milion sice zamotá vztahy, ale neudělá v rodině zlou krev, a v tom je ta komedie milá.

Člověk se občas zasní: „Co bych asi tak udělal, kdybych vyhrál takovej balík...“

To já občas dělám, když nemůžu po představení usnout. Představuju si, že jsem vyhrál sto milionů a rozdávám. Bráchovi bych splatil hypotéku, koupil bych mu byt, já bych dal na cestu kolem světa, zaopatřil bych kluky, já bych taky koupil byt, něco bych uložil a zbytek dal na charitu, aby mě to neobtěžovalo. A taky už bych dělal jenom tu práci, kterou bych chtěl dělat. Takhle já si sním.

Další film, který měl nedávno premiéru, je Neporazitelní.

To byl skvělý projekt. Půl roku před začátkem natáčení jsme s Tomášem Havlínkem, který hraje hlavní postavu, docházeli na tréninky s kluky z parahokejového týmu Sparta Praha. Půjčili nám saně a řekli: „Tak, klouzejte se a uče se.“ Jezdili jsme s nimi

tréninky a musím říci, že je to náročný, tvrdý, ale skvělý sport. Nebylo snadné dostat se do formy. Ten příběh parahokejistů stojí na reálném základě. Je to vážnější téma, ale i tady se diváci zasmějí, protože hendikepovaní lidé mají výjimečný smysl pro humor. I díky němu dokázali překonat nepřízeň osudu. Být s klukama z parahokeje v šatně byla neskutečná sranda. Tenhle film má ještě jednu přidanou hodnotu. Uvědomíte si, že i když máte pocit, že váš život stojí za prd, může být ještě hůř. Člověk by se měl aspoň pokusit odrazit se, zabojovat a jít dál. Je důležité nebýt srab.

Hráli jste někdy hokej? Bruslíte, sportujete?

Bruslím hůř, než teď jezdím v těch saních. Ale začal mě bavit golf, chodíme se ženou na jógu, byly tu i pokusy běhat. To nám nějak nevyšlo. Zato teď hraju tenis se synem. Dá se tedy říci, že něžně sportuju.

Jak jsou staří vaši synové?

Matyášovi bylo devatenáct a Vaškovi šestnáct.

Vaše žena Kateřina je od kumštu?

Není a jsem za to strašně vděčný. Protože my herci si někdy tak lítáme vzduchem a Kačka mě vždycky dokáže včas vrátit na zem.

Jak jste se seznámili?

Přes kolegu a kamaráda Dennyho Ratajského. Kačka je nejlepší kamarádkou Dennyho ženy Lenky. A tenkrát, to ještě byly chudé studentky, k nám přišly večer do klubu. Lenka totiž řekla Kateřině: „Pojď, půjdeme za Dennyem na Fidlovačku, tam můžeme pít na jeho účet.“ A tak jsme se poznali. Musel jsem ji ale trochu uhánět, protože herce za žádnou cenu nechtěla.

Když řeknu Vánoce, co se vám vybaví?

Těšení se na dárky, určité tajemno a chvíle, kdy se rodina naladí na stejnou sváteční vlnu. Když přišly na svět děti, začal jsem mít Vánoce ještě radši. Díky nim se člověk vrátí do dětství. Když byli kluci malí, hrál jsem na kytaru a zpívali jsme koledy. Dodnes máme takovou krásnou tradici, že všichni z otevřeného okna voláme: „Ježíšku, děkujeme!“ Na tom s Kačkou trváme a myslím, že když to po klucích vyžaduju, tak mě v duchu proklínají. Prostydí se tím, ale pokaždé nám tu radost udělají. A za to jim moc děkuju. ■

Alida Horváthová

Marek Holý na scéně Divadla na Vinohradech v jednoaktovkách Audience/Motyl na anténě.

◀ S Lucií Polišínskou v nové komedii režiséra Rudolfa Merknera Milion.

Chvilka pro tebe 22 Časopis

